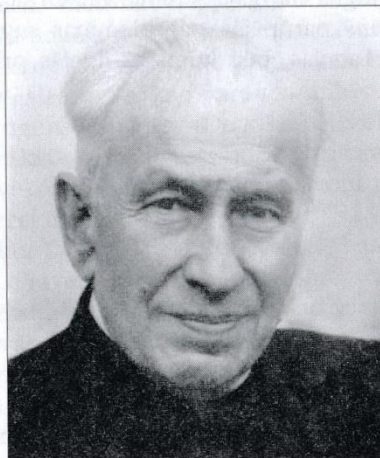

JĀNIS OSTROVSKIS

(1887–1959)

Jānis Ostrovskis dzimis Bēržu draudzē, Priednieku mājās 1887. gada 1. aprīlī (tagad šīs mājas atrodas Kapūnes draudzē). Viņa tēvs Andrejs un māte Sofija, dzim. Rutkis, ģimenē izaudzināja astoņus bērnus: 2 dēlus un 6 meitas.

Savu pirmo izglītību viņš ieguva Bērzpils Domopoles skolā. To beidzis, mācījās privāti Rīgā, dzīvodams pie māsas. No 1911. līdz 1917. gadam dzīvoja Pēterpilī, kur strādāja kādā kantorī un turpināja mācīties privāti. Tā kā Jānis jau no bērnības slimoja ar epilepsiju, no karadienesta bija atbrīvots. 1917. gadā viņš atstāja Pēterpili un kājām devās uz tēva mājām.

Nākamā gada rudenī Bēržu draudzē ieradās prāvests J. Kindzulis. Ar šo prāvestu J. Ostrovskim bija sena draudzība, kad tas strādāja par vikāru pie prāvesta S. Lupeiko. J. Kindzuļa mudināts, Jānis nolēma iestāties Garīgajā seminārā. Lai papildinātu savas vājas zināšanas, viņš ņēma privātstundas pie kādas skolotājas Domopoles muižā.

1920. gadā centīgais jauneklis iestājās Aglonas Garīgajā seminārā. Tā kā viņš bija slimīgs un gados vecāks, ar bīskapa atļauju tika atbrīvots no sagatavošanas kursiem un tūlīt uzņemts teoloģiskajosursos. Vasaras brīvlaikus pavadīja pie sava labvēļa J. Kindzuļa Bēržos.

Kad seminārs pārcēlās no Aglonas uz Rīgu, arī J. Ostrovskis

devās turp, un 1924. gadā arhibīskaps A. Springovičs svētā Jēkaba katedrālē viņu iesvētīja, kopā ar P. Bojāru, par priesteri. Savu pirmo Svēto Misi jaunais priesteris celebrēja Bēržu baznīcā. Sprediķoja prāvests P. Apšinieks.

Par vikāru strādāja Izvaltā un Krāslavā. 1926. gadā viņu iecēla par Jasmuižas draudzes prāvestu ar uzdevumu pārbūvēt un paplašināt nelielo dievnamu, kas bija celts 1815. gadā. Sešu gadu laikā (1926–1932) viņš šo uzdevumu veica: pagarināja baznīcu, uzbūvēja torni un piebūvēja abos sānos paplašinājumus. Bez tam uzcēla jaunu plebāniju, lielu mūra kūti un citas ēkas.

No Jasmuižas viņu pārcēla par dekānu uz Nautrāniem, kur viņš sabija līdz 1935. gadam.

1937. gadā J. Ostrovskis atkal atgriezās Jasmuižā, kur nodzīvoja divus gadus, tad tika iecelts par Preiļu dekānu. 1941. gadā slimības dēļ pārcēlās uz Kapūni – savu dzimto draudzi.

Otrā pasaules kara sākumā – 1941. gadā – nodega Izvaltas baznīca. Par tās atjaunotāju iecēla J. Ostrovski. Viņš uzlika baznīcai jumtu, salaboja torņus, ierīkoja altārus un sāka noturēt dievkalpojumus.

1944. gadā viņš atkal atgriezās Kapūnē, kur nodzīvoja trīs gadus. 1947. gadā prāvests uzlika skaidu jumtu savas dzimtās draudzes dievnamam un tad pārbrauca uz Bērziem.

Dzīvodams Bēržos, prāvests bieži slimoja. Palīgā tika doti vīkārī: D. Makejonoks, J. Pujats (tagad kardināls), A. Boldāns, R. Čigons. Kad vairāk nespēja vadīt draudzi, aizgāja pensijā. Pensijas gados dzīvoja turpat.

Pirms nāves sirmo priesteri apmeklēja Rugāju prāvests Ā. Ivbulis. Abi pastaigājās, izrunājās, bet jau otrajā dienā J. Ostrovskis saslima: operācijas šuves gāja vaļā, un notika smaga visa organisma saindēšanās. Apgādāts ar mūžības ceļamaizi, prāvests nomira. Izpildot aizgājēja vēlēšanos, bīskaps P. Strods lika apbedīt viņu blakus prāvestam J. Kindzulim. Izrādījās, ka tas nebija saskaņā ar valsts likumu, tāpēc nācās pārāpbedīt Bēržu kapos. Uz priesteri J. Ostrovski kapa ir liels pieminēklis ar uzrakstu.

Avots:

Svilāns, Jānis. Latvijas Romas katoļu priesteri / Jānis Svilāns, Alberts Budže. - Rēzekne : Latgales kultūras centra izdevniecība, 2008. – 1.sēj.- 200.- 201. lpp.